

Onun doğruluğunu ispatlayan dördüncü delil ya da dördüncü deliller grubu, Kuran-ı Kerim’in Vadedilen Mesih’e^{as} özgün olarak bahsettiği vazifelerin, onun elinden gerçekleşmesi ve böylelikle bu gaybi haberin tamamlanmasıdır. Diğer bir ifadeyle Allah-u Teâlâ, onun eliyle İslam’ın diğer dinlerden üstün olduğunu göstermiştir. Yüce Allah, Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmuştur:

□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□

“...Allah, Peygamberini hidayet ve hak diniyle, tüm dinlere galip kılmak üzere gönderendir. [\[1\]](#)”

Peygamber Efendimizin^{sav} hadislerinden anlaşılan, bu galebenin Vadedilen Mesih’in^{as} zamanında gerçekleşecek olduğudur. Çünkü o, deccal fitnesinin ortadan kaldırılmasının, yecüc ve mecücün helâk edilmesinin ve Hıristiyanlığın yok edilme vazifesinin, Vadedilen Mesih’e ait olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca bu fitnelerin bütün fitnelere daha tehlike olduğu da zikredilmiştir. Deccal, yani Hıristiyanlık inancının hamilerinin, Vadedilen Mesih’in geliş zamanında tüm dinlere üstün gelmeyi başarmış olacakları da bildirilmiştir. Özetle, Vadedilen Mesih’in deccal ve benzeri fitnelere galip gelmesinden açıkça anlaşılması gereken, onun devri ile İslam’ın, artık diğer dinlere üstün kılınacağıdır.

Bu ayette, “...hidayet ve hak dini (İslam’ı,) tüm dinlere galip kılmak,” ifadesiyle işaret edilen, sadece Vadedilen Mesih’in zamanıdır. Bu mana üzerinde hemen hemen bütün Müslümanlar ittifak halindedir. Örneğin, Cami-el Beyan Tefsirinin yirmi sekizinci cildinde, bu ayet şöyle açıklanmıştır:

□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□

“İslam’ın bu galebesi, Meryem oğlu İsa’nın nüzul vaktinde gerçekleşecektir. [\[2\]](#)”

Akıl da, bunu desteklemektedir. Çünkü bütün dinler, bu devirde zuhur ettikleri gibi daha

önce hiç zuhur etmemişlerdi. İletişim kanallarının artması, matbaanın icadı, kitapların neşrinin kolaylaşması, her dine mensup olanlar içinde büyük bir coşku yaratmıştır. Daha önce hiç görülmemiş şekilde fazla sayıda din göze çarpmaktadır. Yüce Peygamber^{sav} zamanında İslam aleyhinde yalnızca dört din mevcuttu. Bunlar Mekkeli müşrikler, Hıristiyanlar, Yahudiler ve Mecusilerdi. Bundan dolayı Resulullah’ın

^{sav} devrinde, bu haberin gerçekleşme zamanı henüz gelmemiştir. Günümüzde ise tüm dinler ortaya çıkmış olduğundan ve yeni taşıtlar icat olunup, telgraf, matbaa ve sair de keşfedilip, böylelikle tüm dinler arasında çetin bir rekabet de başlamış olduğundan, bu haberin gerçekleşme zamanı, ancak bizim zamanımızdır.

Kısacası Kuran-ı Kerim, hadis-i şerif ve akliselim, İslam’ın diğer dinlere zaferinin Vadedilen Mesih zamanında mukadder kılındığını anlatmaktadır. Vadedilen Mesih’in gerçek vazifesi budur ve onun dışında da hiç kimse bunu başarma gücüne sahip kılınmamıştır. Sonuç olarak bu işi kim başarır, onun Vadedilen Mesih oluşu hakkında da şüpheye yer yoktur. Bu işin Hz. Mirza Gulam Ahmed’in^{as} eliyle gerçekleştiği, muhtelif olaylar ile ispatlanmıştır. Nitekim Vadedilen Mesih, bizzat kendisidir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed’in^{as} iddiasından önce, İslam’ın durumu öylesine zayıftı ki, Müslümanlar arasından akıl sahibi olan ve zamanın akışını anlayan kimseler bile, birkaç gün içinde İslam’ın yok olup izinin bile kalmayacağını beyan etmekteydiler. Gelişmeler de buna işaret etmekteydi. Hıristiyanlık İslam’ı o denli süratle yutmaktaydı ki, bir asır içerisinde İslam dininin yok olma tehlikesi söz konusuydu. Hıristiyanlar karşısında Müslümanlar üst üste yenilgilere maruz kalmaktaydılar. Diğer Müslümanlar bir yana, Hz. Resulullah’ın ^{sav} soyundan gelen seyitler arasından binlerce kişi İslam’ı terk ederek vaftiz olup, sadece Hıristiyanlığı kabul etmekle de kalmayarak, İslam ve Peygamberine karşı çok çirkin kitaplar yayınladılar. Onlar kürsüye çıkarak Peygamber Efendimiz’e

^{sav} öyle çirkin ithamlarda bulunuyorlardı ki, onları dinleyen bir müminin yüreği paramparça olurdu. Ölü bir din olan ve tebliğ faaliyetlerinde asla başarıya ulaşamayan, tarih boyunca kendi yuvalarını korumaktan bile aciz Hindu dini de bunun karşısında cesaretlenmişti. Onlar arasından Arya fırkası, Müslümanları Hindulaştırmak gibi bir hedef benimsemişti. Bu manzara, hedefini hiç şaşırmayan bir avcının ölü bedeni etrafında toplanmış akbabaların durumu gibiydi. Bir zamanlar ondan korkup yaklaşma cesaretinde bile bulunamayanlar, şimdi kemikleri üzerine oturup, etlerini didikleyip yemek çabası içindedirler. İslam’ı desteklemek üzere ortaya çıkan bazı Müslüman yazarlar da, İslam öğretisinin güzelliğini kabul etmek yerine, emirlerinin ancak cahiliye devrinin durumu için olduğunu, ancak içinde bulunulan zamanın aydınlık zaman olması sebebiyle de, İslam’a itiraz edilmemesi gerektiğini beyan etmeye başlamışlardı. Bu olayların tamamı İslam’ın nasıl güçsüz ve çaresiz bir duruma düşmüş olduğunu göstermektedir.

İslam ümmetinin içinde bulunduğu bu umutsuzluk devrinde ve dış dünyadan gelen saldırılar zamanında ise, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, İslam’ın müdafaasını üstlendi. Onun yaptığı ilk hücum ise, başlı başına düşmanı sersemletmeye yetmişti. O, Berahin-i Ahmediye isimli eserini kaleme aldı ve kitabında İslam’ın doğruluğunun delillerini izah etti. İslam düşmanlarına meydan okuyarak, kaleme aldığı delillerinin beşte birini mensup oldukları dinler bakımından cevaplayabildikleri takdirde, kendilerine 10.000 Rupî ödül vereceğini açıkladı.

[3]

Her türlü çaba içine girmelerine rağmen düşman, bunu cevaplamaktan aciz kaldı ve Hindistan’ın bir ucundan diğer ucuna kadar, bu kitabın benzersiz oluşu hakkında büyük bir gürültü koptu. Bir zamanlar kendini müdafa etmekten aciz olan bir din adına mert birinin ortaya çıkıp, kılıcını diğer dinlerin başına indirmesi ile canlarını zor kurtarabilen diğer dinlerin durumu karşısında, tüm İslam düşmanları hayret içinde kalakaldılar.

O, bu zamana kadar Vadedilen Mesihlik iddiasında henüz bulunmamıştı ve insanlar kendisine karşı muhalefet ve husumet duyguları da taşımıyorlardı. Binlerce Müslüman alenen onun hakkında, “Bu devrin müceddidi Mirza Gulam Ahmed’tir,” demeye başlamışlardı. Hatta Ludhianalı bir evliya onun hakkında şöyle yazmıştı:

“Biz hastaların ümit kaynağı, ancak sensin. Allah aşkına bizim Mesihimiz sen ol! [4] ”

Bu kitap ile onun İslam’ı savunması ve desteklemesi neticesinde, düşmanları İslam’ın ölü değil, diri bir din olduğunu kabullenmek zorunda kaldılar. İslam karşısında dinlerinin nasıl ayakta durabileceği konusunda, hepsini bir tereddüt sardı. Bir zamanlar başarılarından ötürü gurura kapılan ve İslam’a kolay bir av olarak bakan Hıristiyan misyonerleri, eşeğin kaplandan kaçması gibi, Vadedilen Mesih’in hizmetkârlarından kaçmaya başladılar. Onlardan hiçbiri bugün, Müslüman Ahmediler karşısında duramamaktadır. İslam artık tüm diğer dinlere galip gelmiştir, çünkü delil kılıcının darbesi tesirini zamanla gösteriyor olsa da, etkisi kesin ve daimidir.

Şüphesiz Hıristiyanlık, önceden olduğu gibi hala dünyayı çepeçevre sarmıştır. Öteki dinler de varlıklarını sürdürmektedirler. Ancak onlar için ölüm çanının çalmış olduğu ve bellerinin de kırıldığı konusunda artık hiç şüphe yoktur. Yüzeysel bakanların bile kolaylıkla anlayabilecekleri şekilde, geleneklerine bağlılıkları neticesinde insanlar, bugün çoğunlukla İslam dinine katılmıyor olsalar da, bunun belirtileri yine de kendini göstermeye başlamıştır.

Aklı başında olan bir kimse, daha tohum ekildiğinde onun geleceği hakkında hüküm verir.

Vadedilen Mesih^{as} diğer dinlere öyle bir darbe indirmiştir ki, onların yeniden canlanmaları mümkün değildir. Onlar, er ya da geç ölü kitleler halinde İslam’ın ayakları altına düşeceklerdir. Ölümünü kesin kılan Vadedilen Mesih’in ^{as}, diğer dinlere indirdiği darbeler ise şunlardır:

Hıristiyanlığa indirdiği darbe

Hıristiyanlığın her türlü başarısı, İsa’nın^{as} çarmıhta ölümünün insanlar için kefareti olduğu inancına dayanmaktadır. Onlara göre, ölümünden sonra dirilen İsa

^{as}, gökte Tanrı’nın sağ tarafında oturmaktadır. Ölüm olayının anlatılış şekli, insanların gönüllerinde onun sevgisini yerleştirirken, diğer taraftan da hayatta olup, gökte Tanrı’nın sağ tarafında oturuyor olması, onun azametini ve (hâşâ) ilahlığını kabul ettirmekteydi. Hz. Mirza Gulam Ahmed

^{as} İncil’e dayanarak, çarmıhta ölme ve tekrar dirilme inanışlarının her ikisinin de yanlış olduğunu ispatlamıştır. Ayrıca tarihi gerçeklerden de Hz. İsa’nın

^{as} çarmıhta ölümünün imkânsız olduğunu göstermiştir. Çünkü çarmıhta üç gün boyunca asılı kalanların bile ölmedikleri, açıkça bilinen bir gerçektir. İncil’e göre Hz. İsa

^{as} ise en fazla üç veya dört saat boyunca çarmıhta asılı kalmıştı. Yine İncil’de nakledildiğine göre, o çarmıhtan indirildiğinde bir mızrak darbesi sonucu böğründen sıcakkan akmıştı.

[5]

^{as} Hâlbuki cansız bir cesetten kan akması mümkün değildir. İncil’de Hz. İsa

tarafından önceden verilen ve hala mevcut olan bir habere göre, o çarmıhtan diri olarak inecekti. Bizzat o şöyle haber vermişti: “Kötü ve zina işleyici nesil bir alamet arar; ona Yunus Peygamberin alametinden başka bir alamet verilmeyecektir. Çünkü nasıl Yunus üç gün üç gece iri balığın karnında kaldı ise, insan-oğlu da üç gün üç gece yerin bağrında öyle kalacaktır.

[6]

”

Hz. Yunus’un^{as} diri olarak bir balığın karnına girdiği ve de yine diri olarak oradan çıktığı ittifakla kabul edilmektedir. Aynı bunun gibi İsa ^{as} da, canlı iken kabre indirildi ve yine diri iken oradan çıkarıldı. Vadedilen Mesih ^{as} tarafından ileri sürülen bütün deliller İncillere dayandığından, bu darbeye karşılık vermek o zamanda mümkün değildi, bugün de mümkün değildir. Nitekim insanları Hıristiyanlığa çeken kefareti inancının batıl olduğu ispatlanınca, bu dinin bir bacağı da böylelikle kırılmış oldu.

Hıristiyanlık putununun diğer bacağı, Hz. İsa’nın^{as} gökyüzünde hayatta olup, Tanrı’nın sağ

tarafında oturduğu inanışıdır. Vadedilen Mesih yine İncil’e dayanarak bu bacağı kırmıştır ve çarmıh olayından sonra Hz. İsa’nın

as

göğe çıkmadığını İncil’le ispatlamıştır. Aksine İsa

as

İran, Afganistan ve Hindistan’a göç etmiştir. İncil’de yazılanlara göre İsa

as

şöyle demiştir: “Ve bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var ki, onları da getirmeliyim.

[7]

” Babil Hükümdarı Bahtu’n Nasr’ın on iki İsrail kabilesinden on tanesini esir alıp Afganistan’a sürdüğünü, tarih bize anlatmaktadır.

[8]

Hz. İsa’nın

as

yukarıda yer alan bu sözüne göre, onun Afganistan ve Keşmir’e gitmesi gerekmektedir. Böylece o, kaybolan koyunlara Allah’ın kelâmını iletenecekti. Eğer buralara gelmezse, onun dünyaya gelme amacı da boş çıkacaktı.

Vadedilen Mesih^{as}, İncil’den sunduğu delillere ilaveten, tarihi ve coğrafi delillerle de tezinin doğruluğunu hakkıyla ispatlamıştır. O, eski Mesihlik ve Hıristiyanlık tarihinden, Hz. İsa’nın

as

havarilerinin Hindistan’a gelmiş olduklarını kanıtlamıştır. İleri sürdüğü şekilde, Tibet’te İncil’in öğretilerine benzer bir kitap bulunması ve onun Hz. İsa’nın

as

hayatına dair olaylar içermesi, Hz İsa’nın

as

mutlak surette bu bölgeye gelmiş olduğunu göstermektedir. Ayrıca o, Afganistan ve Keşmir’in tarihi kalıntılarını ve şehir isimlerini, Yahudilerin buralara gelip yaşamış olduklarını ispat eden unsurlar olarak açıklamıştır. Nitekim “Keşmir” kelimesinin aslı, “Keşir”dir. Bunun anlamı ise Suriye’ye benzer memleket demektir. “K” harfi “gibi” anlamında olup, “şir” ise “Suriye” demektir. Aynı şekilde, Kabil ve birçok diğer Afgan şehirlerinin adları da Suriye’nin şehir adlarının birer benzeridir. Tüm deliller arasında en güçlüsü ise, Vadedilen Mesih

as

tarafından Srinagar şehrinin Hanyar Mahallesinde Hz. İsa’nın

as

mezarının keşfedilmiş olmasıdır. Keşmir’in tarihinden anlaşıldığına göre bu mezar, bir peygambere aittir. Ona “Prens Peygamber” denilmekteydi ve 1900 sene önce Batıdan gelmişti. Keşmir’in eski sakinleri bu mezara, İsa Sahib’in mezarı adını vermişlerdi.

Kısacası, çeşitli yollarla ulaşan rivayetlere dayanarak, o Hz. İsa’nın^{as} vefatını müteakiben Keşmir’de defnedilmiş olduğunu ispatlamıştır. Böylece o, Kuran-ı Kerim’de yer alan ve birebir Keşmir bölgesini tarif eden aşağıdaki ayetteki vaadin de gerçekleşmiş olduğunu kanıtlamıştır.

□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□

“Biz Meryem’in oğlunu ve annesini, bir mucize kıldık. İkisini yüksek, yerleşime elverişli ve pınarlar bulunan bir yerde barındırdık. [\[9\]](#)”

Özetle o, Hz. İsa’nın hayatını ölümüne kadar kanıtlayarak ve onun mezarını bularak, onun ilahlığına güçlü bir darbe vurmuştur. Böylelikle onun hakkındaki ilahlık inancı, daimi olarak ölü bir inanca dönüşmüştür. Bundan böyle Hristiyanlığın başını doğrultabilmesi de artık mümkün değildir.

Bütün dinlere karşı tek bir silah

Hristiyanlık, siyasi kudreti, yaygınlığı, tebliğ faaliyetleri ve bilimsel ilerlemeler açısından, zamanımızda tüm diğer dinler karşısında önemli bir üstünlük sahibidir. Bu nedenle Allah^{cc}, Hristiyanlığa karşı Hz. Ahmed’e

as

özel silahlar bahsetmiştir. Öte taraftan, diğer bütün inançlara karşı ona verilen silahın etkisinden, hiçbir dinin kurtulabilmesi ise mümkün değildir. Bu silah, her dine mensup eski ileri gelenlerin ahir zamanda yeryüzüne bir ıslah edicinin geleceğinden haber vermiş olmasıdır. Verilen bu gaybi haberden dolayı bütün dinler, bir peygamber, avatar veya o haberde adı ne şekilde geçiyor ise, böyle bir kimseyi beklemekteydiler. Beklenen kimsenin gelişi ile onlar, onun her türlü gelişmeyi sağlayacağına inanmaktaydılar. Hindu, Zerdüştü ve diğer büyük küçük her dinde bu tür haberler mevcut olup, böylelikle vadedilen kişinin devrinden haber verilmiştir. Yani, onun geliş zamanı tanınabilsin diye, bazı alametler beyan edilmiştir. Allah

cc

tarafından Vadedilen Mesihe

as

bildirildiğine göre:

“Bütün gaybi haberler ve içerdiği alametler birbirine benzemektedir. Eğer bazı haberlerde, fazladan bazı alametler zikredilmişse de, onlar da diğer alametlerin işaret ettiği devire işaret etmektedirler. Sonuç olarak, peygamber veya avatar diye bahsedilen kimseler, aynı zamanda gelmelidirler.”

Bu gaybi haberlerin binlerce sene sonra bu devirde gerçekleşmiş olması, onların insan veya şeytan tarafından değil, Allah^{cc} tarafından olduğunu açıkça göstermektedir. Kuran’da yer alan aşağıdaki ayet bunun kanıtıdır:

□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□

“O, gaybı bilendir. Gayb (ilminde de başka) kimseyi üstün kılmaz. Ancak seçip beğendiği peygamber, (bundan) müstesnadır... [\[10\]](#)”

Diğer taraftan her kavim ve millete müstakil bir peygamber, nebi veya avatarın, kendi milletini diğer tüm milletlere üstün kılmak üzere Allah^{cc} tarafından gönderilecek olması, akla ters düşen bir durumdur. Bunun anlamı, bir peygamberin diğer bir peygamberle karşı karşıya gelmesidir. Ayrıca aynı devirde, her kavmin tüm diğerlerine üstün gelmesi de imkânsızdır. Kısacası bir taraftan bu gaybi haberlerin gerçekleşmesi, onların Allah

^{cc}
tarafından olduğunu ispatlarken, diğer taraftan ise onların farklı şahıslar olarak zuhur edip fitneye sebep olmaları ve akla ters düşmeleri, aslında bu gaybi haberlerde tek bir kişinin gelişinden bahsedildiğinin açık bir delilidir. Allah’ın

^{cc}
istediği, İslam öncesi dinler tarafından bir kimsenin beklenmesi ve o zuhur ettiğinde de onun dilinden İslam’ın doğruluğuna şahadet edilmesidir. Böylelikle O, bu dinin mensuplarının İslam’ı kabul etmelerini ve İslam’ın diğer dinlere galip gelmesini hedeflemiştir. Nitekim Mehdi, Mesih’ten başka biri değildir. Krişna, Mesih’ten başka biri değildir. Zerdüştlerin beklediği Maisodarbahmi Krişna’dan, Mehdi’den veya Mesih’ten başka biri değildir. Bundan dolayıdır ki, aslında bütün dinler tek bir kimseyi beklemekteydiler. Gaybi haberlerde farklı adlar altında ondan bahsedilmesindeki gaye, kendi peygamberlerinden haberi duymakla ve dillerinden ismini okumakla, vadedilen kişinin yabancı biri zannedilmemesi içindir. Böylelikle hedeflenen, her dinin mensuplarının, vadedilen kişinin ortaya çıkma zamanı geldiğinde hakkındaki tüm gaybi haberlerin gerçekleştiği de görüldükten sonra, onun doğruluğunu ikrar etmeleri ve şahadetinden dolayı İslam’ı kabul etmeleri hedefleridir.

Bu hikmet dolu gaybi haber, bir örnek ile şöyle açıklanabilir. Birçok milletin birbirlerine karşı savaştığını gören birisi, hakemler vasıtasıyla onların aralarında bir uzlaşmaya varmalarını arzu eder. Her biri kendi hakeminin adını verdikten sonra, verilen isimlerin tek bir kimseye ait farklı isimler olduğu anlaşılır ve böylece onun kararına uyarak hepsi uzlaşırlar.

Hiz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, ahir zamanda farklı dinlerce vadedilen kişi hakkındaki gaybi haberlerin, bu devirde gerçekleştiğini, ama aynı zamanda kendi milletini üstün kılmak için birden fazla kimsenin ortaya çıkmasının da mümkün olmadığını ispatlamak suretiyle, aslında muhtelif adlar altında bütün dinlerin tek bir kişiyi beklemekte olduğunu ileri sürüp, vaat edilenin de bizzat

kendisi olduğunu beyan etmiştir. Bir peygamber yalnız bir kavime ait olamaz. Kim Allah

uğrunda onunla beraber ise, peygamber de onun peygamberidir. Bundan dolayıdır ki, Hz. Ahmed

de her dinin mensuplarının kendi aralarından bir kimsedir. Ancak ona iman etmekle her türlü ilerleme mümkündür. Ona iman etmenin manası da İslam’ı kabul etmektir. Diğer bir deyişle, Vadedilen Mesih’in

zuhuru, İslam’ın tüm dinlere galebesini vadeden büyük gaybi haberin gerçekleşmesidir.

Bu darbe, hiçbir dinin onun karşısında duramayacağı kadar keskindir. Her dinde ahir zamanda ortaya çıkacak bir ıslah ediciye dair gaybi haber mevcuttur. Bildirilen alametler bu devirde gerçekleşmiş olduğu halde, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} haricinde ortada hiçbir iddiacı bulunmamaktadır. Sonuç olarak insanlar, ya kendi dinlerinin yalan söylediğini ya da İslam’ın vadettiği kişinin aynısının din kitaplarında da vadedilmiş olduğunu kabul edecekler ve ona iman etmekten başka bir çareleri de kalmayacaktır. Dünyevi dinler için, bu iki yol dışında, takip edilebilecek başka bir yol yoktur. Bu yolların ikisi de İslam’ın galebesini sağlar. Çünkü öteki dinlerin mensupları, dinlerini yalan kabul edip terk ederlerse ya da onları doğrulamak üzere, o dinlere ait gaybi haberlere uygun bir şekilde bu devir için vadedilen ıslah ediciyi kabul ederlerse, her iki durumda da galip gelecek olan, ancak İslam’dır.

Bu darbe etkisini gösterdikçe, diğer dinlerin mensupları İslam’ı kabul etmeye mecbur olacaklardır. Eninde sonunda yeryüzündeki tek din, İslam olacaktır. Peygamberlerin sünnetine uygun olarak Vadedilen Mesih^{as} bunun tohumunu ekmiştir. Zamanı geldiğinde ise o ağaç olup meyvesini verecek ve dünya onun meyvelerini tadacak, lezzetinden hoşlanacak ve de onun gölgesinin serinliğini kabul ederek altında oturmaya da mecbur kalacaktır.

Bunun etkisinden muaf bir din olarak, Sihlerin dininin düşünülebilmesi olasıdır. Çünkü onun kurucusu Guru Nanak, Peygamber Efendimizden^{sav} çok sonra dünyaya gelmiştir. Onların kitaplarında da ahir zamanda bir ıslah edicinin geleceğine dair haber mevcut olup, bu kimsenin Batala’da ortaya çıkacağı bildirilmektedir. [\[1\]](#)

[1\]](#)
Batala ise, Hz. Ahmed’in

ortaya çıktığı Kadiyan köyünün bağlı bulunduğu ilçenin ismidir. Böylece bu haber de harfi harfine gerçekleşmiştir. Ancak bu dinin mensupları tarafından şöyle bir itiraz ileri sürülebilmesi mümkündür. Hz. Muhammed

Hatemü’n Nebiyyin ise, ondan sonra bu dinin temelini atılması nasıl mümkün oldu? Bu dini de

İslah etmek ve onu İslam’a çekmek üzere Allah

cc

, Vadedilen Mesihe

as

bir silah bahşetmiştir. O, bir rüyasında kendisine Guru Nanak’ın yeni bir din getirmediğini ve hatta onun ihlâs sahibi bir Müslüman olduğunu bildirmiştir.

Görünürde bu insanlara tuhaf gelen ve şaşkıncı bir iddia idi. Ancak Allah^{cc} öylesine güçlü deliller ile doğruluğunu ispatladı ki, binlerce Sih’in gönlü bunun doğruluğunu kabul etti. Bundan önce kendilerinin Hindu inancının bir parçası olduğunu ileri süren Sihler, böylelikle Hindulardan ayrılmak için büyük bir mücadeleye giriştiler. Vadedilen Mesih’in

as

bu iddiasından önce Sih tapınaklarında Hindulara ait putlar yer almaktaydı. Ancak bu iddianın sonrasında ise, Sihler bir din olarak henüz İslam’ı kabul etmemelerine rağmen, onlarda büyük bir değişim meydana geldi ve böylece onlar tapınaklarından putları çıkarıp atarak, Hindu dinine mensup olduklarını açıkça inkâr ettiler.

Vadedilen Mesih^{as} bu rüyayı gördükten sonra Sih dinini incelediğinde, bazı gerçekleri ortaya çıkarmıştır. Granth Sahib, Guru Nanak’ın vaazlarını içeren bir kitaptır. Bunda beş vakit namaz, oruç, zekât ve hac için telkinler yer almakta ve bunları terk edene de şiddetle ihtarda bulunmaktadır. Sihlerin kitaplarından, Guru Nanak’ın Müslüman evliyaların sohbetinde bulunduğu da anlaşılmaktadır. O, onların türbelerinde itikâfa girip, onlarla birlikte namaz da eda etmiştir. Hac vazifesini yerine getirmiş, Bağdat ve diğer İslam diyarlarını da ziyaret etmiştir. En önemli gerçek ise, onun bulunan abasıdır. Sihler tarafından bu aba, kutsal bir emanet olarak koruma altında tutulmaktadır. Onun üzerinde Kuran-ı Kerim’den çeşitli sure ve ayetler bulunmaktadır. Örneğin İhlâs suresi, Ayetü’l Kürsi ve “Allah indinde din, yalnız İslam’dır

[\[12\]](#)

” ve Kelime-i Şahadet kalın harflerle bu aba üzerinde yazılıdır. Sihler Arapça bilmediklerinden, bu ibarelerin ilahi sırlar olduğunu zannediyorlardı. Onlar bunun, Guru Nanak tarafından İslam’ı kabul ettiğine dair bir ilan olduğunu anlayamamışlardı. Vadedilen Mesih

as

, Sih kitaplarında bulunan ve onlarda korunan mukaddes emanetlere dayanan bu güçlü delilleri, Sihler arasında yaymaya başlayarak, kurucularının Müslüman olduğunu kendilerine hatırlattı. Bu yöntem, Sihler üzerinde büyük ölçüde bir değişiklik yaratmayı başarmıştır. Sihler bu gerçeği öğrendikçe, bizden ayrılmış kardeşlerimiz olduklarını, dinlerinin ise İslam olduğunu anlayacaklardır. Onlar yüzlerce sene önceki siyasi kavgalarından dolayı hak dinini kabul etmekten geri kalmayacaklardır. Bu kavgaların asıl sebebi, tarihi gerçeklerden de anlaşıldığı üzere Müslümanlar değil, Hindulardır. Sihler dünyaca bilinen cesaretlerini kullanarak, hakkı her şeyden üstün tutup, geçmişi unutacak ve naralar atarak İslam saflarına gelip katılacaklardır. Onlar, Batala ilçesinde zuhur eden İslah ediciye iman etmek suretiyle, müminlerin cemaatine katılacaklar ve küfür ile bidat karşısında bütün güçleriyle duracaklardır.

İslam’ı diğer dinlere karşı muzaffer kılmak üzere Hz. Ahmed^{as} tarafından kullanılan üçüncü yöntem ile her din İslam karşısında asla başını kaldıramaz hale gelmiştir. Bu yöntem, dini bakış açılarının tamamen değişmesine vesile olmuştur. Oysa onun iddiasından önce, birbirleri ile tartışan dinlerin her biri istisnalar dışında diğerlerini yalancılıkla itham ederlerdi. Yahudiler Hz. İsa’yı^{as}, Hıristiyanlar Peygamber Efendimizi^{sav}, Zerdüştiler yukarıda bahsedilen üç dinin peygamberlerini, bu üç dinin mensupları ise Zerdüştilerin peygamberlerini, bunun da ötesinde bu dört din diğer dinlerin ileri gelenlerini, onlar ise bu dört dinin büyüklerini yalancılıkla suçlardı. Bu çok tuhaf bir savaştı. Her din bir diğeri ile kavga halindeydi. Ancak akıl sahibi bir kimse bütün gerçeklerin bulunduğunu görebiliyordu. O, bütün dinlerde hakikatler bulunduğu halde, her dinin, öteki dinin ileri gelenlerini yalancılıkla suçlaması karşısında büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Bu mücadele neticesinde, dinler arasındaki husumet ve ihtilaf artmaktaydı. Hindular, kendi din büyüklerinin hayatını okuduklarında, onlarda büyük ahlaki meziyetler buluyorlardı. Onlar diğer dinlerin mensuplarından Hindu dininin ileri gelenleri hakkında, onların yalancı oldukları şeklinde beyanlar duydukça, hayrete düşüp, kin bu insanların gözlerini kör etmiş diye düşünüyorlardı. Öte yandan başka dinlere mensup olanlar kendi din büyükleri aleyhinde sözler işittiklerinde, öfkeye kapılırlardı. Kısacası bu mesele giderilmesi imkânsız bir sorun haline gelmişti. Tarafsız olarak düşünenler ise, tüm âlemlerin Rabbi olan Allah’ın^{cc} tek bir kavmi seçerek bütün diğerlerini terk edebileceğini düşünüyorlardı. Ancak böyle düşünenler, akıllarından geçen bu soruyu sormaya cesaret edemiyorlardı. Çünkü böyle bir soru, onların kendi inançlarının kökünün kazanması demektir.

Hindular kendilerince bu ukdeye bir çözüm bulmuşlardı. Onlara göre bütün dinlerin kaynağı Allah^{cc} olup, bir saraya yönelen farklı yollara benziyorlardı. Hindu dini ise bunların hepsinden daha faziletli idi. Bu çözüm haliyle hiçbir işe yaramıyordu, çünkü cevabı mümkün olmayan iki büyük itiraz ile karşı karşıyaydı. İlki, eğer bütün dinler mevcut şekilleri ile Allah^{cc} tarafından olup, O’na ulaşma vesileleri ise, o zaman aralarında usul bakımından neden ihtilaflar bulunmaktadır? Ayrıntılarda ihtilaf olması mümkün olmakla beraber esas üzerinde bir ihtilafın bulunmaması gerekirdi. Birçok yol aynı şehre doğru gidebilir, ama Doğuya giden yolların bazısının Batıya götürmesi, aynı şekilde Kuzeye giden yolların bazısının Güneye götürmesi mümkün değildir. Bu yolların bir miktar dolambaçlı olması mümkünse de, hepsinin aynı cihete gitmesi gereklidir. Aynı şekilde daimi hakikatler arasında hiçbir zaman ihtilaf olamaz. Allah’ın^{cc}

bir dine belli bir ibadet şeklini başka bir dine ise başka bir ibadet şeklini öğretmiş olması mümkündür. Ancak O’nun kendisini Yahudilere ve Müslümanlara “bir”, Zerdüştilere “iki”, Hıristiyanlara ise “üç” olarak tanıtmaya aklı aykırı bir durumdur. O’nun, Hindulara yüz binlerce put içinde ilahi güç bulunduğunu, Çinlilere her şeye ait ayrı bir ilahın olduğunu, Müslümanlara O’nun zatının herhangi bir şeyde tecessüm etmekten münezzehe kılındığını, oysa Hıristiyanlara

O’nun bir insan şekline girmiş olduğunu, Hindulara ise O’nun en hakir hayvanın, mesela domuzun şeklini alabildiğini öğrettiğini aklın kabul etmesi mümkün değildir. Aynı şekilde O’nun Müslümanlara, ölümden sonra ahiret hayatı olduğunu, Yahudilere ahiret hayatı olmadığını, Müslümanlara ölümlerin hayata dönmeyeceklerini ve Hindulara insanın ölümünü müteakip seri halde müteaddit hayatlar geçireceğini de öğretmesi mümkün değildir. Kısacası, farklı kavimlerin farklı durumlarına binaen Allah’ın

cc

emirlerinin farklılık göstermesi mümkündür. Ancak onlara ebedi gerçeklerin farklı farklı öğretilmiş olması mümkün değildir. Dinlerin mevcut şekilleri itibarıyla aralarında sadece İlahi emirler bakımından ihtilaf bulunmayıp, ebedi gerçekler konusunda aralarında önemli farklılıklar bulunuyor olmasından, onlar hakkında, Allah’a

cc

götüren farklı yollardır denmesi, doğru olamaz.

Hinduların bu inanişına karşı yöneltilen ikinci itiraz ise şöyledir. Eğer onların dinleri iddia ettikleri gibi hem en eskisi hem de en üstünü ise, o zaman en üstün dini gönderdikten sonra Allah’ın^{cc} ondan daha aşağı mertebedeki dinleri göndermesi, aklın kabul edebileceği bir durum değildir. İnsanoğlu daha ilk baştan kâmil dini kabul etme yeteneğine sahip idiyse, ilmin ve fen bilimlerinin bu denli ilerlemesinden sonra, daha aşağı mertebedeki dinlerin indirilmiş olmasının nedeni, acaba neydi? Oysa sonraki dinin öncekinden daha mükemmel olması ya da hiç olmazsa ona denk olması gerekmez miydi?

Bu iki güçlü itiraz Hindular tarafından cevaplanamamaktadır ve Allah’ın^{cc} öteden beri insanoğlunun hidayete kavuşması hakkındaki planı neydi, diye ortaya konulan soru ise aynen yerinde durmaktadır.

Hıristiyanlar bunun karşısında çözüm olarak bir görüş ortaya atmışlardır. Buna göre Allah^{cc}, İsa^a

vasıtasıyla bütün dünyayı hidayete davet etmişti. Bundan ötürü herhangi bir milletin tarafını tuttuğu yönündeki itirazın da Allah’a

cc

yöneltmesi söz konusu olmazdı. Ancak sundukları çözüm doğru değildi. Mesihin gelişinden önce Allah

cc

bütün dünyanın hidayeti için ne yapmıştır, şeklinde ortaya konulacak soruya bir cevap bulunmamaktadır. Kitab-ı Mukaddes’ten anlaşılan ise, onun öğretisinin İsrailoğulları haricinde hiçbir millet için olmadığıdır. Mesihin gelişinden sonra, bütün dünya için bir kapı aralandı ise, ondan önce gelmiş geçmiş diğer kavimlere mensup milyonlarca insanın hidayeti için Allah

cc

, acaba ne yapmıştır?

Kısacası, bu soru karşısında teselli verecek bir cevap bulunmadığı için, bu çözümsüzlük insanların içini kemirmekteydi. Vadedilen Mesih^{as}, bu konu karşısında o güne dek süregelen dünyanın bakış açısını, Kuran-ı Kerim’den delillere dayanarak değiştirmiş ve şöyle açıklamıştır. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□

“...Kendisine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet yoktur. [\[13\]](#)”

Bu ayetten anlaşıldığına göre, her diyar ve kavime Allah’ın^{cc} peygamberleri gelmiştir. Biz, Hindistan, Çin, Rusya, Afganistan, Afrika, Avrupa ve Amerika’ya peygamberler gelmemiştir demeyiz. Ayrıca başka kavimlerin ileri gelenlerini reddetmez ve kendilerini de yalancılıkla itham etmeyiz. Diğer kavimlerde peygamberlerin, şariatların ve kitapların bulunması, bizim dinimize ters düşmemekte ve onun yolunda da bir engel teşkil etmemektedir. Aksine bu durum, onu tasdik etmektedir. Bizim inancımıza göre, daha önce gelmiş geçmiş farklı kavimlere, zamanın şartlarına uygun olarak peygamberler gönderilmiştir. Sonrasında insanoğlu kâmil şeriatı anlayabilme yeteneğine sahip olduğunda, Allah

^{cc}

Peygamber Efendimizi

^{sav}

tüm dünyaya peygamber olarak göndermiştir. Netice olarak hiçbir kavim hidayetten mahrum bırakılmamasına rağmen, bugün sadece İslam hidayete götüren yoldur, çünkü son ve en mükemmel din İslam’dır. Mükemmel din gelince, diğer dinler kendiliğinden feshedilerek hükümsüz bırakılmışlardır. Yüce Allah’ın

^{cc}

onları koruması ve beşeri müdahalelere maruz kalmaları, doğruluktan çok uzak olmaları ve asıl şekillerini yitirmeleri, bu dinlerin hükümlerini kaybetmelerinin açık delilleridir. Onlar bugünkü durumları ile değil, ancak ortaya çıkış durumları ile doğrudular. Vadedilen Mesih’in

^{as}

sunduğu bu görüşü hiç kimsenin reddetmesi mümkün değildir. Bu ilke kabul edilmediği takdirde ise, Allah-u Teâlâ’nın bazı insanların hidayeti için uğraştığını, ancak diğer insanların hidayeti için ise hiçbir şey yapmadığını kabul etmek gerekecektir. Ancak, akliselim bunu reddeder. Oysa bu ilke kabul edilecek olursa, böylelikle İslam’ın doğruluğu da kabul edilmiş olacaktır. Çünkü bu gerçek ve doğru ilkeyi dünyaya takdim eden, İslam’dır. İslam ise dinlerin en sonucusudur.

Dünyada hangi dine mensup olurlarsa olsunlar, eğitilmiş ve açık fikirli insanlar, Vadedilen

Mesih’in^{as} sunduğu bu ilkeden mutlaka etkilenirler. Çünkü sunulan bu ilkeyi reddetmeleri halinde, Allah’ı^{cc} da terk etmek durumunda kalacaklardır. Oysa onların bunu yapması mümkün değildir. Diğer taraftan, eğer bu ilkeyi kabul ederlerse, İslam’ı da kabul etmiş olacaklardır. Onların bunu yapmaktan başka bir çareleri yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih^{as}

, bundan önce dünyanın çok dar olan bakış açısını değiştirerek, İslam’ın galip gelişi için kesin bir ortam hazırlamıştır.

Onun İslam’ı galip kılmak üzere kullandığı dördüncü yöntem ise, İslam aleyhine devam etmekte olan tartışmaların yönünü değiştirerek, diğer dinlere mensup olanları sersemletmiştir. O, Allah’ın^{cc}

yol göstermesi ile yürürlükte olan kelim ilmini tamamen değiştirip bazı ilkeler koymuştur. İslam muhaliflerinin bunları ne reddetmesi, ne de bunlarla İslam’ın karşısında durabilmeleri mümkün değildir. Bu ilkeleri reddetseler de kabul etseler de, ölümleri kesindi ve kaçarak kurtulmaları mümkün olmadığı gibi, karşı koyacak olsalar da korunmaları imkânsızdı.

Vadedilen Mesih’in^{as} gelişi öncesinde bir dine mensup olanlar, diğer bir din hakkında diledikleri gibi eleştiride bulunurlar, ancak söz konusu kendi dinleri olduğunda ise, onun lehinde diledikleri gibi konuşurlardı. Tenkit ve münazaranın şekli aynen böyleydi. Münazara alanının sınırsız olmasından dolayı, hiçbir sonuca varılması da mümkün olmazdı. Koşu yarışı düzenlendiğinde, ona katılanlar bazı kurallara göre orada yer aldıkları için, sonuçta kimin kazandığı hep belli olur. Ancak her bir koşucu dilediği yönde koşacak olursa, bu durumda kazanan asla anlaşılabilir. Böylelikle koşucular hakkında doğru bir kanaate de sahip olmak mümkün değildir. Aynen bunun gibi, dini araştırmalar da belli kurallar ile sınırlandırılmazlarsa, doğru bir neticeye varılamaz. Vadedilen Mesih’in^{as} gelişinden önce, herhangi bir dinin mensubu bir kimse, herhangi bir kitapta okuduğu güzel bir konuyu derhal kendi dinine isnat edip, dinimizin öğretisi ne güzeldir derdi. Böyle olduğunda, dinin özü hiç tartışılmazdı. Tartışılan din değil, ancak âlimlerin ve münazara yapanların kişisel görüşleri olurdu. Sonuç olarak hakkı arayanlar, hiçbir netice elde edemezlerdi. Vadedilen Mesih^{as} bu şekildeki münazaranın yanlışlığını her açıdan iyice ispatlayarak şöyle demiştir: Eğer Allah-u Teâlâ tarafından gelen Kitap hidayetimiz için gönderildiyse, o zaman inanmamızı istediği her konu da onda bulunmalıdır. Ayrıca hangi delillere dayanarak inanmamızı istiyorsa, içinde onlardan da bahsediyor olması gerekir. Eğer Allah^{cc}

tarafından olan Kitap iddia ve delillerden yoksun ise, o zaman insanoğluna faydası ne olabilir ki? Eğer hem iddiayı ve hem de delilleri biz sunacak isek, o zaman Allah’ın^{cc}

kelamı ne anlama gelmelidir? Böyle bir din Allah^{cc}

tarafından değil, (hâşâ) bizim takdim ettiğimiz bir din olacaktır. Böyle olunca biz, dinin iddiasını ve onun delillerini sunmuş olmamızdan dolayı, Allah’ın^{cc}

minneti altında da sayılamayız. Kısacası dini araştırmalar yapılırken, dinlerinin Allah^{cc}

tarafından olduğunu iddia edenlerin, dinlerine mensup ettikleri iddiayı, ancak kabul ettikleri İlahi Kitap’tan sunmaları gereklidir. Aynen bunun gibi, bu iddiayı ispatta kullanılan delillerin de, İlahi Kitap’tan sunuluyor olması lazımdır.

Bu ilkenin diğer dinlerce reddedilmesi mümkün değildi. Reddetmelerinin manası, din diye anlata geldiklerinin, inandıkları İlahi Kitaplarda yer almıyor olmasıdır. Çünkü söyledikleri ile dinleri aynı ise, o zaman inandıkları Kitaptan iddiayı neden ortaya koyamamaktadırlar? Yahut da iddiayı takdim edebiliyorlar ise, Kitapları bunun delilini neden sunamamaktadır. Allah-u Teâlâ insana akıl verdiği için, o delilsiz bir şey kabul edemez. Öyleyse O, imani konuların kabulü için insanları deliller ile neden desteklememektedir? Özetle diğer dinler, bu ilkeyi reddedemezlerdi, çünkü reddetmeleri dinlerinin eksik ve işe yaramaz olduğu anlamına gelirdi. Öte yandan, bu ilkeyi kabul etmeleri de mümkün değildi. Diğer dinler, bu ilkeye tabi olarak incelendiklerinde, iddialarının yüzde doksanının İlahi Kitaplar ile hiçbir ilgisi bulunmadığı anlaşılmaktadır. Kitaplarda yer alan iddialara gelince, onların da aşağı yukarı yüzde yüzü delilsiz bırakılmışlardır. Sanki Allah^{cc}, bir iddiayı ortaya koyup, ispatını ise insana havale etmiştir.

Vadedilen Mesih^{as}, muhtelif dinlere mensup olanların, hayal ürünü olan ya da oradan buradan edindikleri fikirleri kendi dinlerine aitmiş gibi gösterdiklerini ve dinlerinin üstünlüklerini ispatlamak üzere düzenledikleri münazaralar ile insanların zamanını da boşa harcadıklarını ispatlamıştır. Çünkü görüşlerinin doğruluğu ispatlanacak olsa bile, ilgili konu din Kitaplarında yer almadığından dolayı bu durum, dinlerinin doğruluğunu değil, belli bir konuda fikirlerinin doğruluğunu göstermektedir. Vadedilen Mesih^{as} İslam ilkelerinin tümünün Kuran-ı Kerim tarafından sunulduğunu, ayrıca doğruluklarının delillerinin de aynı yerde beyan edildiğini açıklamıştır. İspat olsun diye o, yüzlerce konu hakkında Kuran-ı Kerim’in iddiasını ve sunduğu delillerini göstererek, bu konuyu aydınlığa kavuşturmuştur. İslam düşmanları, bunun karşısında tam manası ile acze düşmüşlerdir. Onlar bu ilkenin karşısında şaşkınlık içerisindeyler. Bugüne kadar hiçbir düzenleri, onları bu ilkenin darbesinden kurtaramadı ve kurtaramayacaktır da. Sunduğu kelimeleri öylesine mükemmel ve üstündür ki, ne inkâr edilebilir, ne de onun mevcudiyetinde herhangi bir yalan desteklenebilir. Bu ilke kullanıldıkça, batıl dinlerin temsilcileri dini tartışmalardan kaçmaya devam edeceklerdir. Keza o dinlerin zayıflıkları, takipçilerine de aşikâr olacaktır. Böylelikle dünya, İslam’ın üstün geleceği günü de bizzat gözleriyle göreceklerdir.

Vadedilen Mesih^{as} tarafından kullanılan beşinci yöntem, diğer dinlerin sancaklarını tamamen aşağıya indirmiştir ve İslam’a kimsenin inkâr edemeyeceği bir üstünlük sağlamıştır. İslam düşmanlarına o, dinin asıl gayesinin kul ile Allah^{cc} arasında kurulması gereken ilişki olduğunu açıklamıştır. Nitekim zamanımızda hak üzerinde olan ve Allah’ın

sevdiği din, kul ile Allah

cc

arasında ilişkiyi kurup, bunun belirtilerini taşıyan dindir. Dünyada en küçük bir şeyin dahi etkisi olduğunu görmekteyiz. Ateş bedene dokunduğunda ya da biz ona yaklaştığımızda, bizi yakar veya ısınmamıza sebep olur. İçtiğimizde su, hararetimizi yok ederken, çehremizde bile etkisini gösterir. İyi beslendiğimizde kilo alırız, spor yaptığımızda ise bedenlen güçleniriz ve enerjimiz artar. Kullandığımız ilacın üzerimizde müspet veya menfi bir etkisi olur. Bütün bunlara rağmen Allah

cc

ile kurulan ilişkinin hiçbir etkisinin görülmemesi tuhaf bir durumdur. İbadet ederek burunlarımız aşınırken, oruçla midemiz sırtımıza yapışırken, zekât ve sadakalar ödeyerek hazinelerimiz tükenirken, yine de insanda hiçbir değişikliğin ortaya çıkmaması ve yaptıklarımızın da bir neticesinin görülmemesi mümkün mü? Durum böyleyse, o zaman Allah

cc

ile bir ilişki kurmanın faydası nerede? Biz O’nunla niye bir ilişki kuralım? Küçük bir makamdaki devlet memuruyla olan ilişkimizin belirtileri sonucu, onun huzurunda bize de saygı gösterilir ve emri altında çalışanlar bize bunun bir sonucu olarak iyi davranırlar. Böylelikle ricalarımız kabul edilir ve sıkıntılarımızın giderilmesi için çaba gösterilir. Hatta herkes, onun tarafından sevildiğimizi ve kabul gördüğümüzü de fark eder. Bunlara rağmen Allah

cc

ile olan ilişkimizin belirtilerinin nefsimizde ve davranışlarımızda hiç görülmemesi mümkün olabilir mi?

Kısacası Vadedilen Mesih^{as} diri olan dinin alameti olarak, ona uyanın Allah’ı^{cc} bulabilmesi, O’nun indinde yakınlık görmesi ve Allah’a

cc

yakın olan kimselerde de bu yakınlığın belirtisinin bulunması gerektiğini açıklamıştır. Nitekim çeşitli dinlere mensup olanlar, birbirlerine saldırmak yerine, manevi hayata sahip olduklarını ispatlamalı ve çeşitli durumlarıyla Allah’a

cc

yakın olduklarını göstermelidirler. Onlar, kendi dinlerinin öğretilerine uymak suretiyle, Allah

cc

ile ilişki kurmuş olan kimseleri takdim etmelidirler. Sonuç olarak hangi din, bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlarsa, ona iman edilmelidir. Aksi takdirde o, cansız bir bedendir ve kimsenin de yükünü taşıyabilmesi mümkün değildir. Bu durumda ancak biz onun yükünü taşımak durumunda oluruz. Böyle bir din fayda sağlamak yerine, bize zarar verecek olup, bu dünyada bizi küçük düşürüp, ahirette ise azaba vesile olacaktır. Nitekim bizim, bu yükü sırtımızdan atmamız gereklidir.

Vadedilen Mesih’in^{as} bu iddiasını akıl sahibi hiç kimse reddedemezdi. O bunları ileri sürünce, öteki dinlerin mensupları üzerine yıldırım düşmüş gibi oldu ve onlar saygınlıklarını kurtarmak telaşına düştüler. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} bu tür manevi hayatın

belirtilerinin sadece İslam’da bulunduğunu söyleyip diğer herkese meydan okuyarak, başka hiçbir dinin bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlamasının mümkün olmadığını belirtmiştir ve eğer bunun aksini düşünen bir kimse varsa, karşısına çıkması için hodri meydan dediği halde, hiç kimse ortaya çıkmamıştır ve çıkmaları da mümkün değildir. Onların içlerinde manevi hayattan bir emare bulunsaydı, karşısına mutlaka çıkarlardı. Dinimiz hak dinidir demek üzere binlercesi haykırabilir, ama Allah ^{cc} sevgisi ve ilişkisini ispatlamak hiç kimsenin elinde olan bir şey değildir. Allah ^{cc}

sevgisi bir yana, onunla geçici bir ilişkisi dahi olmayanlar, ona yakın olduklarını nasıl ispatlayabilirler ki?

Vadedilen Mesih^{as}, Hindular, Hıristiyanlar, Yahudiler ve bütün diğer din mensuplarına bu konuda davette bulundu. Ancak hiçbiri bu daveti kabul etme cesaretini göstermedi. O, çeşitli vesilelerle kendilerini teşvik etmesine rağmen, çağrısını göze alan bir kimse çıkmadı. Bir keresinde o, Pencap’ın başpiskoposunun karşısına çıkarak, kimin duasının Allah ^{cc}

indinde kabul edileceği anlaşılсын diye, ona meydan okudu. Hz. Mirza Gulam Ahmed ^{as}

onu korkusuzca çağırarak, “İncil’de, içinizde bir hardal tanesi kadar iman varsa, dağlara yürü dediğiniz takdirde, onlar da yürüyecektir, diye yazılıdır. Kuran-ı Kerim’de ise, müminlere yardım edileceği ve dualarının da kabul edileceği vadedilmektedir. Buna göre ikimiz herhangi bir mesele hakkında ayrı ayrı dua edelim.” dedi. Böylelikle İslam’a uygun yaşayanın dualarının mı Allah ^{cc}

indinde kabul göreceği, yoksa Hıristiyanlığa uygun yaşayanının mi kabul edileceği ortaya çıkacaktı. Sıklıkla meydan okuduğu halde, başpiskopos yine de sessizliğini korudu. Onun bu sükûtu öylesine tuhaf karşılandı ki, bazı İngilizce basılan gazeteler dahi onun bu tutumunu eleştirmekten geri kalmadılar. Gazeteler papazların bol maaş aldıkları halde, böyle bir meydan okuma karşısında kaçtıklarını yazdılar. Hem yabancılar, hem de kendi dindaşları tarafından eleştirilmesine rağmen, hiçbir şey başpiskoposu bu daveti kabul etmek konusunda razı edemedi ve o, çeşitli bahaneler ileri sürerek bu kâseden içmekten özellikle kaçındı.

Vadedilen Mesih^{as} aralıksız olarak bu tarz meydan okumalara devam etti, ama İslam düşmanlarından hiçbiri onun karşısına çıkamadı. Onun bu yöntemi sonucu, akliselim ve şuur sahibi herkes etkilenerek dinlerinin etkisiz olduğunu anladılar. Onlar, İslam’ın diri ve etkin olduğunu gördükçe de onun doğruluğu kendilerine daha da aşikâr oldu. Tartışmalar esnasında insan boş laflarla hakikati gizleyebilir, ama bizzat müşahede edip, tecrübe ettiği ile karşı karşıya kalınca, onun hiçbir özür ileri sürmesi mümkün değildir. Er ya da geç onun doğruluğu gönlünü avlayacaktır. Bu yöntem de Allah’ın ^{cc} izni ile İslam’ın galebesi için güçlü tesirini gösterecektir. Aslında akli başında olan her insan nezdinde İslam, maddi neticesi bir süre sonra ortaya çıksa bile, bu yöntem sonucu üstünlüğünü çoktan göstermiştir.

İslam düşmanları karşısında Vadedilen Mesih’in^{as} kullandığı bu beş yöntem örnek olarak sunulmuştur. Bunlardan Vadedilen Mesihe ^{as} verilen görevin, onun tarafından yerine getirilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Eğer o Vadedilen Mesih değilse, o zaman vadedilmiş olan Mesih’in yerine getireceği bundan daha fazla ne iş kalmıştır? Acaba o, kılıç zoruyla mı insanları İslam’a davet edecektir? Bu şekilde Müslüman olmayı kabul edenler, İslam’a ne fayda sağlayabilirler ki? Öte yandan zorbalık sonucu kavuştukları imanın kendilerine faydası ne olabilir ki? Eğer günümüzde Hıristiyanlar, iktidar sarhoşluğu ile Müslümanları zorla Hıristiyan yaparlarsa, insanlar kendileri hakkında ne düşünecekler? Bu yapılan çirkinse ve hoş bulunmuyorsa, aynısını Mesih sergileyecek olursa, bu itiraz edilecek bir durum doğurmayacak mı? Kılıç zoruyla insanları Müslüman yapmak kesinlikle İslam’a zarar verecektir. Her nezih ve hürriyeti seven kimse, bunun sonucunda İslam’dan nefret edecektir. Kısacası kılıca başvurmak için Mesih’in gelmesine de ihtiyaç yoktur. Hâlbuki onun vazifesi, İslam’ı delillerle galip kılmaktır. Hz. Mirza Gulam Ahmed ^{as}, deliller ve müşahedeler ile İslam’ı diğer tüm dinlere üstün kılmıştır. Artık başka bir Mesih’in gelip yapacağı bir iş de kalmamıştır. Vadedilen Mesihe ^{as} ait vazifelerin tümünü yerine getirdiği için, Hz. Mirza Gulam Ahmed ^{as}, Vadedilen Mesih’in ta kendisidir.

Deliller zaten mevcut olduğu için, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} İslam’ı diğer dinlere nasıl üstün kılmış olabilir, diye bir soru kimileri tarafından ileri sürülebilir. Eğer kılıç mevcut ise, ama onu kullanabilen kimse bulunmuyorsa, düşmanın yenilgiye uğradığından bahsetmek de mümkün olamaz. Kılıç kullanılmadıkça düşmana üstünlük sağlanamaz. İslam’ın durumu söz konusu olunca, insanların delil kılıcını kullanmaları bir tarafa, böyle bir kılıcın varlığından dahi haberleri bulunmuyordu. Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe ^{as}

Kuran ilmini bahşetti ve bunun sonucunda o, zamanımızda İslam’ın üstünlüğü için ihtiyaç duyulan tüm delilleri Kuran-ı Kerim’den bulup çıkardı. Sonrasında o, diğer dinler karşısında bunları kullandı ve diğer insanlara bu delillerin nasıl kullanılması gerektiğini de öğretti. Kısacası onun gelişi ile İslam’ın diğer dinlere üstünlüğü sağlandı. Aksi takdirde ordu için topçusu olmayan bir topun zararı olduğu gibi, Kuran-ı Kerim de kendisinden faydalanmayı bilen arif bir kimse olmadığı durumda benzer bir tehlike arz etmekteydi. Müslümanlar Kuran’ı yanlış kullandıklarından dolayı kendilerini helâka sürüklemekteydiler. Ancak Vadedilen Mesih ^{as}

Allah

^{cc}

tarafından görevlendirildiğinde, Kuran-ı Kerim’in öylesine tesir ve delilleri ortaya çıktı ki, düşmanlarının karşısında durabilmeleri şöyle dursun, kendilerini müdafaa etmekten bile aciz duruma düştüler. Hatta onlardan bazıları, Hz. Mirza Gulam Ahmed’in ^{as}

böylesi meydan okumalardan zor kullanılarak menedilmesi için zamanın hükümetine başvuruda bulundular. Bunun nedeni, artık İslam’ın diğer dinlere galebesinin gün gibi aşikâr olması ve bir ejderha gibi diğerlerini yutacağını da anlaşılmasıydı.

[1] Tövbe suresi, ayet 33

[2] Ebi Cafir Muhammed bin Cerir, Cami-el Beyan Tefsiri; c.28, s.58, H.1329, Mısır

[3] Ruhani Hazain, c.1, s.27-28, Berahin-i Ahmediye

[4] Melek Fadl Hüseyin, Taassurati Kadiyan, s.67, Aralık 1938, Lahor

[5] Yuhanna, b.19, ayet.31-34

[6] Matta, b.12, ayet. 39-40

[7] Yuhanna, b.10, ayet.16

[8] HISTORY OF THE AFGHANS: translated from the Persian of Neamet Ullah, by Bernhard Dorn, Ph.D. FOR. M.R.A.S. M.T.C., Part 1 8b 2 (J. Murray, London, 1829)

[9] Müminun suresi, ayet 51

[10] Cin suresi, ayet 27-28

[11] Canım Saki Baai Bâla Hindi, s.211-212, Pencap Üniversitesi, Çandigar

[12] Ali İmran suresi, ayet.20

[13] Fatır suresi, ayet 25